

הטור שלי איילת שני

שאני אשפשף?

כן! כן! כן!

כלומר, יש לי עוזרת, אבל היא לא יודעת לנקות, ובלאו הכי אני ממרקת את כל הבית לפני בואה. לכן, לא הנרתי עפעף כששב יום אחד יוני הביתה, ובאמתחתו הפתעה. "זה הולך לשנות לך את החיים", הודיע בחגיגות, וחשף קופסת קרטון גדולה ומלבנית. "מה זה?" "רובוט" "הא?" זה בכלל לא נראה כמו רובוט. לא היו לו ידיים ורגליים, ולא קסדה במקום של הראש. סתם מין דיסקית מזוהר. "זה רובוט ששואב אבק", הוא הסביר. "פחחחחחח", נחתי בבוז. קראתי על זה באינטרנט. זה בשביל אמריקאים עלובים שמרצפים את כל הבית בשטיחים מקיר לקיר, הכי לא בסטנדרט שלי שאפשר. "אל תהיי צרת אופקים", הוא אמר והניח אותה על המטען.

...

אני מאוהבת. מאוהבת עד שרשי השיער זוקיקי שפמי. רוצה להתחתן עם הרובוט הזה וללדת לו מלא רובוטים קטנים שישאבו לנו את הבית. מאז הווקמן שהופך צדדים לא טלטל מכשיר חשמלי כך את עולמי. שלוש פעמים ביום אני משחררת אותו, והוא יוצא לדרך בקול צפצוף עליו. מסתובב בבית ולא מרלג על אף פינה, ואז, הוא אוז, כמו חלומי הרטוב של כל OCD, הוא חוזר ועושה את הכללללל מההתחלה. וכל זה בלי מילה אחת של טרוניה. בלי איים שלנוה הוא ינוח בקבר. שואב ושואב ושואב ושואב, ואז שב בדממה מופתית אל המטען שלו, צובר כוחות לקראת סיבוב נוסף. חונו של אסימוב הוגשם. הוא רובוט, וגם אני, רובוט. וסוף סוף אני יכולה להפסיק את המרוץ האינסופי הזה, לעצמי להניח את המטלית, להתפנות למה שאני רוצה לעשות באמת - לגהץ מצעים. ■

אקסיומה: כל הרגל שהיה מחוצף, אקסצנטרי או סתם מכמיר לב כשאת בת 20 פלוס, הופך להיות טרחני, פתטי ואובססיבי כשאת חוצה בכבוד את העשור השלישי לחיך. כך, למשל, כל עוד הייתי רווקה וסוג של צעירה, נהגתי לשווק לבחורים את קיבעונות הניקיון שלי כגינן פרענקי חניני, הצופן בחובו הבטחה לבית נקי, ילדים מסודרים וחריימה כל ליל שבת. עברו מאז שנים רבות ודירות רבות, הרצפה נותרה בוהקת כשהייתה, רק ההרגל הקטן והאקסצנטרי שלי תפח לכדי OCD חד משמעי, מהסוג שבו נהוג - וכדאי - לטפל בתרופות.

...

שלום, קוראים לי מסיר שומנים ואני מכור לאיילת. או משהו כזה. קצת קשה להרכיב משפטים קוהרנטיים מתוך סאטלה של מסיר שומנים טוב. גז מזגנים זה מים בנגיעות אפרסק ליד הדבר הזה. כך או כך, מסיר השומנים הוא האס בנבחרת חומרי הניקוי שלי. במקום השני - אקונומיקה. ובשלישי, בהפרש ניכר, פוליווקס סחלבים.

לא אחת אני שואלת את עצמי - מי הם האידיטים שמאמינים לפרסומות לחומרי ניקוי בטלוויזיה? התשובה היא, כמובן, אני. מצטמררת מעונג למשמע סלוגנים רוגמת "עוצמת הניקיון הכפולה", או "כדוריות קרמיות". בשרי נעשה חידודין חידודין למראה אנשים בחלוקים לבנים מכבסים חולצות מוכתמות באחו. כמו כן, מאמינה להם שהם מדענים. אבל יותר מכל אני מתה על פורנו האקונומיקה מז'אנר "לפני ואחרי". מבחינתי מדובר בריגוש השקול בעוצמתו לסקס לכל דבר. הנה ברו עמום ואפרפר ומכוסה אבנית, הופך באחת לחדש ונוצץ. הנה תבנית מוכתמת בשמן שרוף, יוצאת צלולה כבדולח מהמדית. שנייה חייבת סיגריה.

...